

Arrest

nr. 307 941 van 6 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) januari 2003.

1.2. Verzoeker dient op 11 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 20 oktober 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 november 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, soenniet en Pashtun te zijn. U bent geboren en getogen in Godyano in het district Ghani Khel in de provincie Nangarhar. U ging naar school tot de 5e graad. U stopte met schoolgaan omdat er toen reeds problemen waren met de taliban en de school daarom vaak gesloten was. U oefende nadien geen beroep uit, maar omdat u de oudste zoon was en uw vader in dienst van het leger was deed u soms boodschappen voor uw familie. Daarnaast bracht u ook af en toe thee naar vrienden van uw vader die in de post op de bazaar verbleven. Uw vader was soldaat zolang als u het u kan herinneren. U heeft geen idee waar hij in het verleden gestationeerd was, maar sinds 2-2.5 jaar voor uw vertrek was hij gestationeerd in Gardiz. Tijdens zijn werk verbleef hij op de werkplaats en de zeldzame keren dat hij verlof had kwam hij niet naar uw dorp maar naar Jalalabad, waar hij een huis huurde, omdat de situatie in uw dorp zo onveilig was. Een maand voor de machtsovername besliste hij toch om een keer naar het dorp te komen. Die bewuste nacht bleef u in het huis van uw ooms slapen. Uw moeder vertelde u dat uw vader thuis kwam die dag en er die avond om 2 uur 's nachts op de deur werd geklopt door mensen met bedekte gezichten die zeiden dat ze van de overheid waren en kwamen voor een huiszoeking. Uw vader ging naar buiten om met hen te praten en toen hebben 3 mensen hem vastgehouden terwijl 2 anderen uw huis doorzochten. Ze hebben uw vader dan meegenomen en uw moeder en jonge broers geslagen. U heeft daarna nog gezocht naar uw vader maar zonder succes. Tot op heden heeft u geen nieuws over de situatie van uw vader. Tien dagen later bent u verhuisd naar uw maternale ooms in de stad. Toen de machtsovername dan gebeurde stuurde uw maternale oom u naar het buitenland.

U diende in België verzoek tot internationale bescherming in op 11 oktober 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw vaders taskara en bankkaart en 3 foto's van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U haalde tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat u tijdens uw vluchtroute een slag op uw hoofd kreeg en u zich daardoor niet zo goed kan concentreren (CGVS, p.17). U kon echter geen attesten voorleggen om dergelijke klachten te staven. Ook wanneer u aan het begin van het onderhoud gevraagd werd hoe het met u ging, antwoordde u zonder meer goed en maakte u geen melding van deze problemen. Het is slechts wanneer u gewezen werd op een tegenstrijdigheid met wat u bij de DVZ verklaarde, dat u voor het eerst melding maakt hiervan (CGVS, p.16). Er werd u ook uitdrukkelijk gevraagd in het onderhoud medische attesten die betrekking hebben op de door u vermelde klachten door te sturen, hetgeen u tot op heden niet gedaan heeft (CGVS, p.17). Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u niet in staat zou zijn om op zelfstandige wijze deel te nemen aan een asielprocedure.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 28 oktober 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 21.5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige'. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Vervolgens dient opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beroepsactiviteiten van uw vader en de daaruit voortvloeiende problemen.

Zo zijn uw verklaringen omtrent de huidige situatie van uw vader tegenstrijdig. Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u geen idee had of hij nog leefde of niet (CGVS, p.4). U verklaarde dat uw vader op een nacht werd meegenomen en u sindsdien niks meer van hem vernomen heeft (CGVS, p.4). U spreekt zichzelf dan ook meermaals tegen wanneer u het heeft over het lot van uw vader. Eerst verklaarde u dat u, net omdat jullie lang niks vernomen van hem en geen lijk vonden, denkt dat hij nog leeft (CGVS, p.4). Niet veel later is het net omdat er al 2 jaar verstreken is sinds het incident en u niks meer gehoord heeft dat u denkt dat hij ergens dood ligt (CGVS, p.4). Frappanter is echter de tegenstrijdigheid met uw verklaringen bij de DVZ. In uw MENA interview op 11 oktober 2022 verklaarde u dat uw vader tijdens zijn vakantie werd doodgeschoten en vermoord door de taliban (DVZ MENA, p.3). Vervolgens verklaarde u tijdens uw interview op de DVZ op 13 april 2023 opnieuw dat uw vader gedood werd door de taliban (DVZ vragenlijst CGVS, p.2). U sprak op dat moment geen enkele twijfel uit over de situatie van uw vader. Geconfronteerd hiermee antwoorde u dat het lang geleden is en jullie niks meer gehoord hebben en u daarom nu denkt dat hij misschien nog leeft (CGVS, p.4). Er zat echter al een lange tijd tussen het incident en uw eerdere interviews. U verklaarde dat het incident met uw vader gebeurde 1 maand voor de machtsovername (CGVS, p.4). Het is niet geloofwaardig dat u 1 jaar en 9 maanden er rotsvast van overtuigd bent dat uw vader vermoord werd en u 6 maanden later plots twijfels krijgt zonder enige aanwijzing, louter omdat het een lange tijd is sinds jullie van hem hoorden. Dat u bovendien in het begin verklaarde dat uw vader werd neergeschoten maar later toch niet zeker zou zijn of hij dood is, is niet geloofwaardig. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat uw vader niet beschoten werd maar ze hem meenamen (CGVS, p.15). Gevraagd waarom u dat dan vertelde bij de DVZ, antwoordde u dat u ook maar een mens bent (CGVS, p.16). U haalde toen ook aan dat u geslagen werd onderweg naar België. U heeft deze slag op het hoofd echter niet kunnen staven met medische documenten, laat staan de klachten die u ervan zou ondervinden. Deze verklaringen kunnen dus geenszins ophelderen waarom u danige tegenstrijdige verklaringen aflegt.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u nagenoeg niks weet over de job van uw vader. U heeft geen idee hoe hij in het leger begonnen is, wanneer dat was of hoelang hij er gewerkt heeft (CGVS, p.8). Daarnaast heeft u geen idee in welke bataljon hij diende, en op welke plaatsen uw vader gewerkt heeft (CGVS, p.9). U geeft aan dat u niet bij hem in het leger was en dit daarom niet weet (CGVS, p.9). U verklaarde evenwel ook dat uw vader altijd verbleef op de werkplaats en u hem zag voor 1 of 2 nachten in Jalalabad wanneer hij verlof had (CGVS, p.9). Het is niet geloofwaardig dat uw vader zo lang weg zou zijn en jullie totaal geen idee zouden hebben waar hij zich op dat moment bevindt. Bovendien heeft u geen idee hoe hij zich verplaatste van de werkplaats wanneer hij naar Jalalabad kwam (CGVS, p.10). Verder kan u geen van uw vaders collega's of oversten noemen en heeft u geen idee wat voor wapen hij had (CGVS, p.10). Tot slot kan u geen enkele anekdote over uw vaders werk vertellen. Geconfronteerd met het feit dat uw vader volgens uw verklaring minstens 18 jaar in dienst van het leger was maar er niks is waar uw vader in al die tijd over verteld heeft, antwoordde u dat hij inderdaad niks gezegd had (CGVS, p.11). Dit is niet geloofwaardig. Bovendien is het niet plausibel dat uw vader, in de lange tijd dat hij werkzaam was voor het Afghaanse leger, nooit gewond zou geraakt zijn. Dat uw vader daarover niks zou zeggen is niet aannemelijk. Dat u het niet zou zien, ook als hij er niets over zou zeggen, is dat evenmin. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw vader en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van uw vader alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren.

Verder is het niet geloofwaardig dat uw vader die bewuste avond van het incident naar uw dorp kwam terwijl hij dat in het verleden nog nooit had gedaan. U verklaarde dat uw vader in het verleden naar Jalalabad stad kwam in plaats van naar uw dorp omdat er toen reeds veel problemen waren met de taliban en er geen veiligheid was voor hem (CGVS, p.9). De bewuste avond van het incident was dan ook de eerste keer dat uw

vader naar uw dorp kwam (CGVS, p.9). Gevraagd waarom uw vader naar het dorp zou komen verklaarde u dat uw vader gewoon dacht van deze keer toch eens naar huis te gaan en zijn vrienden hem ook geruststelden dat ze bij hem waren (CGVS, p.9). Het is in geen geval geloofwaardig dat uw vader, die al minstens 18 jaar in het leger diende en in al die tijd nooit terugkeerde naar uw dorp omdat dat niet veilig was, zonder reden of voorbereiding zou beslissen toch eens naar het dorp te gaan. Dat hij dit bovendien deed een maand voor de machtsovername, en de taliban controle dus reeds veel hoger was dan in het verleden, is in geen geval aannemelijk.

Dat u bovendien niet thuis was op dat moment is weinig aannemelijk. U verklaarde dat u niet aanwezig was op de nacht van het incident. U was bij uw maternale ooms omdat hun zonen u vroegen samen te blijven die nacht (CGVS, p.11). U verklaarde dat uw vader maar zelden verlof had, om de maand of 2 maand of om het jaar 1 keer, voor 2 of 3 nachten (CGVS, p.12). U verklaarde tevens dat het reeds een lange tijd geleden was sinds uw vader voor het laats verlof had gehad (CGVS, p.12). Het is dan ook bevreemdend dat u niet zou thuis zijn, als uw vader voor het eerst in zo een lange tijd terug naar huis zou komen. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u niet wist dat hij zou komen (CGVS, p.12). Hij zou uw moeder gebeld hebben maar die heeft het u niet willen vertellen (CGVS, p.12). Het is geenszins geloofwaardig dat uw moeder zo'n heugelijk nieuws niet zo delen met u, zeker wanneer u van plan bent die avond de nacht bij uw neven door te brengen, en niet zou verwachten dat u thuis bent op zo een moment.

Volgens uw verklaringen wist ook niemand van de dorpelingen dat uw vader voor het leger werkte (CGVS, p.10). U kon geen verklaring geven waarom de taliban het dan wel zouden te weten gekomen zijn. U gokte dat misschien iemand van zijn vrienden een verrader was ofwel de taliban zich zouden geïnformeerd hebben (CGVS, p.11). U kan echter geen plausibele verklaring geven volgens dewelke uw vaders bezigheden aan het licht zouden gekomen zijn. Het is dan ook niet geloofwaardig dat het minstens 18 jaar gelukt is voor uw vader om zijn bezigheden verborgen te houden en het zonder verandering in uw vaders gedrag toch plots geweten zou zijn.

Dat uw vader verder in de list van de taliban trapte is niet geloofwaardig. U verklaarde dat de taliban aan de deur kwam kloppen met hun gezichten bedekt en vertelden dat ze leden van de overheid waren die een huiszoeking kwamen doen (CGVS, p.14). Uw vader ging toen naar buiten om met ze te praten met het idee dat ze zouden stoppen met de huiszoeking als ze zouden weten dat hij ook van de overheid was (CGVS, p.14). Het is niet geloofwaardig dat uw vader geen graten in zag in het feit dat de leden 's nachts kwamen terwijl de overheid gewoon de controle had en dus overdag kon komen. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat hij dat zo dacht omdat ze zeiden dat ze van de overheid waren en aan het patrouilleren waren (CGVS, p.15). Uw vader werkte echter al 18 jaar voor het leger en het is dan ook niet plausibel dat hij niet door zou hebben dat dit een list van de taliban kon zijn. Hiermee opnieuw geconfronteerd antwoordde u dat hij het niet wist en misschien dacht dat ze een rapport zouden gekregen hebben (CGVS, p.15). Uw verklaringen weten niet te overtuigen. Het is niet geloofwaardig dat uw vader zo naïef zou zijn om de deur te openen voor mannen met hun gezichten bedekt die 's nachts aan de deur kloppen louter omdat ze verklaren dat ze lid zijn van de overheid. Het feit dat uw vader nooit naar het dorp kwam en dat nu voor een keer wel deed, is an sich al een reden om een grotere alertheid te verwachten bij uw vader en draagt bij tot de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaarde dat er na het incident lijken gevonden waren waarvan u dacht dat het mogelijks uw vader zou zijn. U ging toen samen met uw maternale ooms en dorpsoudsten kijken om te zien of een van de lijken dat van uw vader was (CGVS, p.15). U sprak hier echter over 3 of 4 lijken en u kan zich niet herinneren hoeveel het er precies waren (CGVS, p.15). Het is niet aannemelijk dat u verschillende lijken gaat bekijken met de idee dat een ervan uw vader zou kunnen zijn en niet meer precies weet hoeveel gezichten u dan gezien zou hebben. Er kan aangenomen worden dat een dergelijke gebeurtenis voor u danig ingrijpend moet geweest zijn dat u op z'n minst zou kunnen herinneren hoeveel lijken u precies zag.

Gelet op bovenstaande kan er geen geloof gehecht worden aan de beroepsactiviteiten en de vervolging van uw vader en dus ook niet aan de daaruit voortvloeiende problemen ten uwentwege.

Over deze problemen dient het volgende opgemerkt te worden.

U haalde aan dat u af en toe thee en eten bracht naar vrienden van uw vader, die lokaal patrouilleerden maar niet bij het leger werkten (CGVS, p.6), en ze daarom mogelijks zouden denken dat u daarom ook samen werkte met de overheid (CGVS, p.13). Daar er geen geloof kan gehecht worden aan de functie van uw vader, is het weinig aannemelijk dat de vrienden die hij in uw dorp had wél voor de lokale overheid zouden werken. Daarnaast is het niet aannemelijk dat uw vader, die sinds 18 jaar niet meer in het dorp kwam, danige banden zou hebben met mensen in uw dorp dat hij u zou vragen hen thee en eten te brengen.

Frappanter is dat u bij de DVZ geen melding maakte van bovenstaand probleem. U haalde toen louter de job van en moord op uw vader aan als reden voor uw vlucht (DVZ vragenlijst CGVS, p.2). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat er u toen niet zulke vragen gesteld werden en dat u alles beantwoorde wat ze u vroegen (CGVS, p.17). Geconfronteerd met het feit dat het iets belangrijks was om te vermelden, antwoordde u dat u niet zoveel tijd kreeg op dat interview (CGVS, p.17). U werd echter ook aan het begin van het onderhoud op het CGVS gevraagd of u alles heeft kunnen zeggen bij de DVZ en u gaf toen aan dat u alles had kunnen zeggen (CGVS, p.17). Hiermee opnieuw geconfronteerd greep u terug naar de slag op uw hoofd die u verklaard gekregen te hebben. Het is opmerkelijk dat u dit telkens opwierp wanneer u geconfronteerd werd met uw eigen tegenstrijdigheden en deze problemen verder niet kan staven met medische attesten.

Bij de DVZ gaf u aan dat de taliban na het incident met uw vader nog naar uw huis gekomen waren in het dorp en tegen de dorpsouderen zeiden dat ze de zoon van uw vader nodig hadden (DVZ, vragenlijst CGVS, p.2). Wanneer u tijdens het onderhoud op het CGVS gevraagd werd of er na het incident nog iets gebeurde in uw dorp, antwoordde u het volgende: "Nee niks is gebeurd enkel deze incident en doordat ben ik naar oom gegaan. En mijn moeder en maternale oom hebben niks verteld als er nog iets gebeurd is met hun en taliban hebben ze dat verborgen." (CGVS, p.16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalde u dat u maar een mens was die fouten kan maken (CGVS, p.16). Het spreekt voor zich dat bovenstaande tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van uw verklaringen strek ondermijnt.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

U legde een taskara voor van uw vader. Dit betrof echter een zodanig slecht leesbare kopie, dat de tolk de naam erop niet kon uitmaken (CGVS, p.13). Uw advocaat vroeg u aan het einde van het gehoor of u een betere kopie kon verkrijgen en deze kon doorsturen naar het CGVS (CGVS, p.19). U bevestigde dit maar heeft dit tot op heden niet gedaan. Er kan dus niet bevestigd worden of de voorgelegde taskara die van uw vader is of niet. Daarnaast kon u ook uw eigen taskara niet voorleggen. U verklaarde dat deze in Iran afgenomen werd door de politie (CGVS, p.13). Dit is echter tegenstrijdig met wat u bij de DVZ verklaarde. Daar verklaarde u dat uw taskara nog in Afghanistan lag (DVZ MENA, p.2).

U kon daarnaast ook geen enkele foto van uzelf met uw vader voorleggen. U verklaarde dat u op het platteland woonde en er dus niet aan dacht om foto's te trekken en dat u geen gsm had die dat kon. U legde echter wel andere foto's voor. Het is dus niet geloofwaardig dat uw familie niet de mogelijkheid zou gehad hebben foto's te maken. Gelet op bovenstaande kan u dus op geen enkele manier de band tussen u en uw vader aantonen.

Daarnaast legde u nog een bankkaart voor van uw vader. Los daarvan legde u geen documenten voor die zouden kunnen aantonen dat hij voor het leger gewerkt heeft. U verklaarde dat er andere documenten waren maar jullie deze achterlieten toen u uw huis verliet (CGVS, p.14). Gevraagd waarom u deze niet meenam antwoordde u dat u niet wist dat u deze nodig zou hebben (CGVS, p.14). Dit is niet geloofwaardig. U noemde een resem aan documenten op waarvan u beweerde dat ze in uw huis waren. Gevraagd of u deze ooit heeft gezien antwoordde u ontkennend (CGVS, p.14). Wanneer u dan gevraagd werd hoe u kon weten dat deze documenten er waren antwoordde u dat het gewoon documenten zijn die iedereen heeft (CGVS, p.14). Het is bovendien niet aannemelijk dat deze documenten bij u thuis zouden achtergebleven zijn terwijl uw vader daar nooit was. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u het niet wist en hij ze mogelijks daar had achtergelaten en aan niemand had gezegd omdat de kinderen het anders zouden doorvertellen (CGVS, p.14). Dit is niet plausibel aangezien uw vader, behalve die ene keer, nooit naar uw huis in het dorp kwam. Bovendien gaf u aan dat uw familie momenteel bij uw ooms woont, iets verderop in hetzelfde dorp (CGVS, p.4). Het is dan ook niet aannemelijk dat ze deze documenten niet zouden terughalen uit uw huis, alvorens het huis te verkopen (CGVS, p.13), als deze daar effectief waren.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou

worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.A, § 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB PR CGVS), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, "het recht verhoord te worden" evenals van "de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur".

Verzoeker betwist de motieven in de bestreden beslissing.

Hij gaat eerst in op zijn leeftijd waarbij hij stelt dat leeftijd in Afghanistan geen exact wiskundig gegeven is. Hij vindt dat de commissaris-generaal hier onvoldoende rekening mee houdt en stelt dat hij niet de bedoeling had om de Belgische autoriteiten te misleiden. Hij wijst er ook op dat het verschil tussen de leeftijd die hij heeft opgegeven en het resultaat van het leeftijdsonderzoek maar twee jaar is. Hij betoogt verder dat hij maar 18,5 jaar oud was toen hij uit Afghanistan vertrok en nog zeer jong was op het moment dat de vervolgingsfeiten zich voordeden. Hij vindt dan ook dat hij als een minderjarige moet worden beschouwd en dat de commissaris-generaal hier rekening moet mee houden bij het beoordelen van zijn verklaringen. Hij citeert uit diverse nationale en internationale bepalingen, die voorzien dat er bij verzoeken om internationale bescherming van kwetsbare personen, zoals minderjarigen, bijzondere voorzichtigheid moet zijn en rekening moet worden gehouden met hun kwetsbaarheden.

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn vluchtrelaas.

Hij stelt dat hij weinig informatie heeft over het werk van zijn vader omdat zijn vader heel weinig thuis was en hij niet de mogelijkheid had om hem veel te vragen. Bovendien stelt verzoeker is zijn vader nu vermist waardoor hij hem daar niet meer over kan bevragen. Het lukt hem ook niet meer om zijn moeder of oom te contacteren om meer informatie over zijn vaders werk in te winnen.

Verzoeker wijst er ook op dat hij nog steeds hoopt dat zijn vader in leven is, maar dat hij soms de hoop verliest en het gemakkelijker is om zijn vader als dood te beschouwen.

Verder vindt hij dat de commissaris-generaal een subjectieve beoordeling maakt waar hij stelt dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers vader maar heel zelden van zijn werk naar huis ging. Hij stelt dat zijn vader misschien weinig verlof nam om zo meer inkomsten te verwerven.

Met betrekking tot het incident waarbij de taliban zijn vader hebben meegenomen, wijst verzoeker erop dat hij hier zelf niet bij was en alle informatie die hij heeft gegeven via zijn moeder heeft vernomen. Hij heeft echter geen informatie over waarom zijn vader het risico nam om 's nachts de deur open te doen nadat de mannen zeiden dat ze medewerkers waren van de overheid.

Hij wijst er verder op dat zijn vader voor het eerst naar het dorp terugkwam omdat zijn vrienden hem hadden verteld dat het veilig genoeg was.

Volgens verzoeker was de taliban op de hoogte van het werk van zijn vader bij het ANA omdat ze beschikken over een goede inlichtingendienst. Hij heeft echter geen informatie over hoe de inlichtingendienst van de taliban concreet te weten kwam dat zijn vader voor het ANA werkte.

Verzoeker vindt het ook niet vreemd dat hij niet weet of er drie of vier lijken waren aangezien een lijk moeten bekijken op zich al traumatisch is en dit moeten doen om te kijken of zijn vader één van die lijken is, het nog traumatischer maakt.

Wat betreft zijn persoonlijke problemen, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal zijn vrees onvoldoende onderzocht heeft. Het feit dat hij hierover niets heeft verklaard bij de DVZ doet volgens hem geen afbreuk aan de onderzoeksplicht van de commissaris-generaal.

Hij vindt verder dat de commissaris-generaal ten onrechte de documenten die hij heeft neergelegd, bewijskracht ontzegt door louter te verwijzen naar algemene informatie over corruptie en valse documenten in Afghanistan. Volgens verzoeker uit de commissaris-generaal geen concrete kritiek op zijn documenten.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de beschikbare landeninformatie. Hij benadrukt de precaire veiligheidssituatie van Nangarhar, waar de commissaris-generaal geen analyse van heeft gemaakt. Hij maakt vervolgens een analyse van de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan door te citeren uit diverse landeninformatie. Vervolgens bespreekt hij de humanitaire situatie en de hongersnood in Afghanistan. Hij verwijst en citeert uit diverse bronnen en stelt dat de humanitaire situatie in Afghanistan leidt tot een schending van artikel 3 EVRM. Hij vindt dat de subsidiaire beschermingsstatus ook kan toegekend worden in situaties van economische crisis en hongersnood en verwijst hierbij naar het arrest M'bodj van het Hof van Justitie. Tot slot verwijst hij nog naar een rapport van Nansen waarin zij de COI Focus van mei 2022 analyseren.

3. Aanvullende nota

De commissaris-generaal heeft op 23 april 2024, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van 4 november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023*
- *UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023*
- *EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023*
- *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023.*

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat zij in wezen de schending van de materiële

motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.5. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. In zoverre verzoeker, met zijn uiteenzetting omtrent de Fact Finding Mission, de Raad verzoekt om de commissaris-generaal te verplichten dergelijke missie naar Afghanistan te ondernemen, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan de commissaris-generaal te richten.

4.6. Inzake de bijzondere procedurele noden, kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U haalde tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat u tijdens uw vluchtroute een slag op uw hoofd kreeg en u zich daardoor niet zo goed kan concentreren (CGVS, p.17). U kon echter geen attesten voorleggen om dergelijke klachten te staven. Ook wanneer u aan het begin van het onderhoud gevraagd werd hoe het met u ging, antwoordde u zonder meer goed en maakte u geen melding van deze problemen. Het is slechts wanneer u gewezen werd op een tegenstrijdigheid met wat u bij de DVZ verklaarde, dat u voor het eerst melding maakt hiervan (CGVS, p.16). Er werd u ook uitdrukkelijk gevraagd in het onderhoud medische attesten die betrekking hebben op de door u vermelde klachten door te sturen, hetgeen u tot op heden niet gedaan heeft (CGVS, p.17). Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u niet in staat zou zijn om op zelfstandige wijze deel te nemen aan een asielprocedure.”

Door louter te verwijzen naar een slag op zijn hoofd waardoor hij zich niet goed kan concentreren, brengt verzoeker de gedane beoordeling niet aan het wankelen. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel medisch attest voorlegt, ter attestering van een zodanige slag op het hoofd en zijn medische toestand, dat deze een normaal verloop van de procedure om internationale bescherming zou verhinderen of dat er zich bijzondere procedurele noden opdrongen. Verzoeker werkt deze slag op het hoofd ook geenszins verder uit en geeft hierbij geen enkele concrete verduidelijking. Hij stelt in zijn verzoekschrift dat hij medische documenten hierover gaat neerleggen, maar heeft dit nog steeds niet gedaan. Er kan uit verzoekers verklaring, dat hij een slag op het hoofd heeft gekregen, niet worden afgeleid dat verzoekers cognitieve vermogens en geheugenfuncties dermate zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, blijkt ook niet dat verzoeker niet in staat was zijn verhaal op zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoeker kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop doorgaans concrete antwoorden formuleren. Er blijkt niet dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. De Raad wijst er verder op dat verzoeker naar aanleiding van de *“vragenlijst bijzondere procedurele noden”* ook negatief heeft geantwoord op de vraag of er elementen voorhanden zijn die het verloop en de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie AD, *“vragenlijst bijzondere procedurele noden”*). Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofdte nood was aan bijzondere procedure waarborgen.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de taliban omwille van het voormalige werk van zijn vader bij het ANA. Hij vreest daarnaast vervolging door de taliban omdat ze hem ervan verdenken samen te werken met de overheid omdat hij thee en eten bracht

naar vrienden van zijn vader die lokaal patrouilleerden in het dorp. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen met de taliban, omdat:

(a) verzoeker zich onterecht als minderjarige voordeed en dit zijn algemene geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnt, waarbij uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker op het moment van het onderzoek reeds ouder was dan 18 jaar;

(b) verzoekers verklaringen over de huidige situatie van zijn vader tegenstrijdig zijn waarbij (i) hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij geen idee had of zijn vader nog leefde of niet; (ii) hij tijdens het persoonlijk onderhoud zichzelf meermaals tegensprak en eerst verklaarde net omdat hij lang niks over zijn vader had vernomen en er nog geen lijk werd gevonden, hij dacht dat zijn vader nog leefde maar vervolgens verklaarde, omdat er al twee jaar verstreken zijn sinds dat zijn vader werd meegenomen door de taliban, hij dacht dat zijn vader intussen overleden was; (iii) hij bij de DVZ tweemaal verklaarde dat zijn vader gedood werd door de taliban en (iv) geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verzoeker verklaarde dat hij ook maar een mens is en hij geslagen werd op zijn hoofd tijdens zijn reisweg maar hij deze slag niet staft met medische documenten;

(c) verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud niets kon vertellen over het werk van zijn vader waarbij (i) hij geen idee had wanneer of hoe hij bij het leger begonnen is, hoelang hij daar gewerkt heeft, voor welk bataljon en op welke plaatsen zijn vader gewerkt heeft, hoe hij zich verplaatste van zijn werk naar Jalalabad, hoe zijn collega's of oversten heten en welk wapen zijn vader had; (ii) hij geen enkele anekdote over het werk van zijn vader kon vertellen; (iii) het niet geloofwaardig is dat verzoekers vader zo lang weg was en hij geen idee zou hebben waar zijn vader zich op dat moment zou bevinden en (iv) het niet plausibel is dat verzoekers vader in de achttien jaar dat hij voor het leger gewerkt heeft nooit gewond is geraakt en hierover niets verteld zou hebben of dat verzoeker dit niet zou hebben opgemerkt;

(d) het niet aannemelijk is dat verzoekers vader de avond dat hij werd meegenomen door de taliban naar verzoekers dorp kwam terwijl hij dit in het verleden nooit deed waarbij (i) verzoeker verklaarde dat zijn vader in het verleden altijd naar Jalalabad kwam in plaats van het dorp omdat er te veel problemen waren met de taliban en zijn veiligheid niet gegarandeerd kon worden; (ii) het opmerkelijk is dat verzoekers vader, die al minstens achttien jaar in het leger gediend had en in al die tijd niet teruggekeerd was naar het dorp zonder reden of voorbereiding zou beslissen om toch terug te keren en (iii) het niet aannemelijk is dat verzoekers vader naar het dorp terugkeerde een maand voor de machtsovername op het moment dat de taliban meer controle begon te verwerven over de regio;

(e) het niet aannemelijk is dat verzoeker op het moment dat zijn vader werd meegenomen niet thuis was waarbij (i) hij verklaarde dat hij op het moment dat de taliban zijn vader meenamen, bij zijn maternale ooms verbleef omdat hun zonen vroegen samen te blijven die nacht; (ii) het bevreemdend is dat verzoeker niet thuis zou zijn aangezien zijn vader voor het eerst in een lange tijd terug naar huis zou komen en (iii) na confrontatie hiermee hij verklaarde dat zijn vader zijn moeder gebeld zou hebben, maar zij het hem niet wilde vertellen;

(f) verzoeker geen verklaring kon geven over hoe de taliban te weten was gekomen dat zijn vader voor de overheid werkte waarbij (i) geen van de dorpelingen wist dat zijn vader voor het ANA werkte en (ii) verzoeker enkel gokte dat iemand van zijn vaders vrienden misschien een verrader was en de taliban had geïnformeerd;

(g) het niet aannemelijk is dat verzoekers vader, die al achttien jaar voor het leger werkte, in de list van de taliban trapte waarbij (i) het ongeloofwaardig is dat verzoekers vader niet gealarmeerd was toen mensen die beweerden voor de overheid te werken 's nachts een huiszoeking bij hem wilden doen terwijl de overheid overdag de controle had over het dorp; (ii) na confrontatie hiermee, verzoeker verklaarde dat hij dacht omdat ze zeiden dat ze van de overheid waren en aan het patrouilleren waren, zijn vader hen vertrouwden en na nog eens hiermee geconfronteerd te worden verzoeker verklaarde dat hij dacht dat ze misschien een rapport zouden gekregen hebben; (iii) het niet geloofwaardig is dat verzoekers vader zo naïef zou zijn om 's nachts de deur te openen voor mannen die hun gezicht bedekt hadden louter en alleen omdat ze verklaarden voor de overheid te werken en (iv) het feit dat verzoekers vader daarvoor nooit naar het dorp was teruggekeerd en dit voor de eerste keer deed, *an sich* al een reden zou zijn om een grotere alertheid te verwachten bij verzoekers vader;

(h) het niet aannemelijk is dat verzoeker verschillende liken gaat bekijken omdat één van hen mogelijks zijn vader is en zich niet meer zou kunnen herinneren hoeveel liken hij bekeken heeft waarbij er kan worden aangenomen dat een dergelijke gebeurtenis zo ingrijpend is dat verzoeker op z'n minst zich kan herinneren hoeveel liken hij precies zag;

(i) het onaannemelijk is dat de taliban zouden denken dat hij samenwerkte met de overheid omdat de vrienden van verzoekers vader waar verzoeker thee en eten naar moest brengen voor de lokale overheid zouden werken waarbij (i) het ongeloofwaardig is dat deze vrienden van verzoekers vader wel voor de overheid zouden werken aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het werk van verzoekers vader en (ii) het opmerkelijk is dat zijn vader dergelijke banden zou hebben met mensen in het dorp gelet op het feit dat hij al achttien jaar niet meer in het dorp was geweest;

(j) verzoeker bij de DVZ niets gezegd heeft over het feit dat hij door de taliban ervan verdacht werd voor de overheid te werken omdat hij thee en eten bracht naar de vrienden van zijn vader die voor de lokale overheid werkten waarbij (i) verzoeker na confrontatie met deze ommissie, verklaarde dat er bij de DVZ niet zulke vragen werden gesteld, dat hij op al hun vragen geantwoord had en dat hij niet zoveel tijd kreeg tijdens het gehoor bij de DVZ; (ii) verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud, toen er gevraagd werd hoe het gehoor bij de DVZ verlopen was, verklaarde dat hij daar alles had kunnen zeggen en (iii) na confrontatie hiermee, hij stelde dat hij een slag op zijn hoofd had gehad maar dit niet staft met medische attesten;

(k) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over wat er gebeurde nadat de taliban zijn vader had meegenomen waarbij (i) hij bij de DVZ aangaf dat de taliban teruggekomen waren naar zijn huis en tegen de dorpsouderen hadden gezegd dat ze hem nodig hadden; (ii) hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat er niets meer gebeurd was nadat zijn vader door de taliban was meegenomen en (iii) verzoeker na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, verklaarde dat hij maar een mens is die fouten maakt;

(l) de door verzoeker neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen waarbij (i) het niet duidelijk is dat de kopie van de taskara die verzoeker neerlegde de taskara van zijn vader betreft omdat de naam erop niet leesbaar is en verzoeker geen betere kopie heeft doorgestuurd; (ii) verzoeker er niet in slaagde zijn eigen taskara voor te leggen en tegenstrijdige verklaringen aflegde over waar zijn taskara is; (iii) hij er niet in slaagde een foto van hemzelf met zijn vader voor te leggen en zijn verklaring dat hij op het platteland woonde en er niet aan dacht om foto's te trekken en ook geen gsm had die foto's kon trekken, niet kan overtuigen aangezien verzoeker er wel in slaagde andere foto's neer te leggen; (iv) hij geen documenten neerlegde die zouden kunnen aantonen dat zijn vader voor het leger werkte en zijn verklaring dat hij deze niet meenam uit zijn huis omdat hij niet wist dat hij deze nodig zou hebben, niet kan overtuigen; (v) verzoeker er wel in slaagde een resem aan documenten van zijn vaders werk op te stellen dat deze in zijn huis lagen maar hij daarna verklaarde ze nog nooit gezien te hebben maar volgens hem iedereen zo'n documenten heeft; (vi) het niet aannemelijk is dat de werkdocumenten van zijn vader thuis zouden liggen terwijl zijn vader daar nooit was; (vii) na confrontatie hiermee, verzoeker verklaarde dat hij niet wist waarom ze bij hem thuis lagen en stelde dat zijn vader ze mogelijks had achtergelaten en dit aan niemand had verteld omdat de kinderen het anders zouden doorvertellen; (viii) het niet aannemelijk is dat zijn familie deze documenten niet uit het huis zouden halen alvorens het huis te verkopen zeker gelet op het feit dat ze nog in hetzelfde dorp bij verzoekers maternale ooms verblijven en (ix) uit objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden en veel Afghaanse documenten ook na gedegen onderzoek niet van authentieke documenten zijn te onderscheiden.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. Wat betreft verzoekers leeftijd wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing als volgt gelezen kan worden: *“Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 28 oktober 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonst dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: ‘De leeftijd wordt bepaald op 21.5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige.’* Volgens verzoeker houdt de commissaris-generaal onvoldoende rekening met de Afghaanse context waar leeftijd geen exact wiskundig gegeven is. De Raad wijst er echter op dat verzoeker zich niet louter achter de Afghaanse context kan verschuilen om het verschil van twee jaar tussen zijn opgegeven leeftijd en zijn leeftijd bepaald door de leeftijdstest te verschonen. Het stond verzoeker zo ook vrij om bij de aanvang van zijn verzoek om internationale bescherming aan te geven dat hij geen zekerheid had over zijn geboortedatum. Wanneer verzoeker er echter voor opteert om een concrete geboortedatum te verschaffen, mag worden verwacht dat deze correspondeert met zijn werkelijke leeftijd. De opgegeven leeftijd is een essentieel element van zijn identiteit en dit betreft een kernelement voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, waarbij dit in direct verband staat met zijn algehele geloofwaardigheid. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt dat de vaststellingen inzake het leeftijdsonderzoek allerminst bijdragen tot de algehele geloofwaardigheid.

5.1.6. Verzoeker wijst vervolgens op zijn jonge leeftijd op het moment dat de vervolgingsfeiten zich voordeden en stelt dat hij als minderjarige moet gezien worden. De Raad wijst erop dat verzoeker wel

degelijk meerderjarig was op het moment dat de vervolgingsfeiten zich voordeden, met name 18,5 jaar zoals hij zelf ook aanhaalt in zijn verzoekschrift. Dat verzoeker nog steeds afhankelijk was van zijn ouders en door hen nog beschouwd werd als een kind doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Hij diende dan ook niet beschouwd te worden als minderjarige door de commissaris-generaal. De Raad merkt verder nog op dat noch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van een persoon van zijn leeftijd te boven gaan. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn verblijfsplaatsen, zijn levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de leeftijd. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft te concretiseren op welke wijze zijn profiel als jongeman de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen zou brengen.

5.1.7. Wat betreft de huidige omstandigheden van verzoekers vader, kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij vaststelt dat: *“Zo zijn uw verklaringen omtrent de huidige situatie van uw vader tegenstrijdig. Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u geen idee had of hij nog leefde of niet (CGVS, p.4). U verklaarde dat uw vader op een nacht werd meegenomen en u sindsdien niks meer van hem vernomen heeft (CGVS, p.4). U spreekt zichzelf dan ook meermaals tegen wanneer u het heeft over het lot van uw vader. Eerst verklaarde u dat u, net omdat jullie lang niks vernomen van hem en geen lijk vonden, denkt dat hij nog leeft (CGVS, p.4). Niet veel later is het net omdat er al 2 jaar verstreken is sinds het incident en u niks meer gehoord heeft dat u denkt dat hij ergens dood ligt (CGVS, p.4). Frappanter is echter de tegenstrijdigheid met uw verklaringen bij de DVZ. In uw MENA interview op 11 oktober 2022 verklaarde u dat uw vader tijdens zijn vakantie werd doodgeschoten en vermoord door de taliban (DVZ MENA, p.3). Vervolgens verklaarde u tijdens uw interview op de DVZ op 13 april 2023 opnieuw dat uw vader gedood werd door de taliban (DVZ vragenlijst CGVS, p.2). U sprak op dat moment geen enkele twijfel uit over de situatie van uw vader. Geconfronteerd hiermee antwoordde u dat het lang geleden is en jullie niks meer gehoord hebben en u daarom nu denkt dat hij misschien nog leeft (CGVS, p.4). Er zat echter al een lange tijd tussen het incident en uw eerdere interviews. U verklaarde dat het incident met uw vader gebeurde 1 maand voor de machtsovername (CGVS, p.4). Het is niet geloofwaardig dat u 1 jaar en 9 maanden er rotsvast van overtuigd bent dat uw vader vermoord werd en u 6 maanden later plots twijfels krijgt zonder enige aanwijzing, louter omdat het een lange tijd is sinds jullie van hem hoorden. Dat u bovendien in het begin verklaarde dat uw vader werd neergeschoten maar later toch niet zeker zou zijn of hij dood is, is niet geloofwaardig. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat uw vader niet beschoten werd maar ze hem meenamen (CGVS, p.15). Gevraagd waarom u dat dan vertelde bij de DVZ, antwoordde u dat u ook maar een mens bent (CGVS, p.16). U haalde toen ook aan dat u geslagen werd onderweg naar België. U heeft deze slag op het hoofd echter niet kunnen staven met medische documenten, laat staan de klachten die u ervan zou ondervinden. Deze verklaringen kunnen dus geenszins ophelderen waarom u danige tegenstrijdige verklaringen aflegt.”* Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij soms hoopt dat zijn vader nog leeft en soms de hoop verliest en het dan gemakkelijker is om zijn vader als dood te beschouwen, wijst de Raad erop dat hij met deze verklaring er niet in slaagt de vastgestelde tegenstrijdigheid door de commissaris-generaal te verschonen. Hij heeft immers wel degelijk bij de DVZ verklaard dat zijn vader gedood werd door de taliban (zie AD, DVZ, “MENA”, p. 3; DVZ, “Verklaring DVZ”, vraag 13A en DVZ, “Vragenlijst CGVS”, p. 2), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn vader enkel werd meegenomen door de taliban en hij niet weet of hij nog leeft (zie NPO, p. 15). Verzoeker stelt dat hij spontaan verteld heeft over de situatie van zijn vader. Deze redenering kan echter niet worden bijgetreden door de Raad. Bij de DVZ heeft hij immers aangegeven dat zijn vader gedood werd door de taliban en heeft hij geen twijfel geuit over het lot van zijn vader. Het is pas tijdens het persoonlijk onderhoud dat verzoeker hierop terugkomt en stelt dat zijn vader vermist is en ze nog geen lijk hebben gevonden. Dat verzoeker er niet in slaagt over dergelijk sleutelelement coherente verklaringen af te leggen, doet ernstig afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

5.1.8. Verzoeker stelt verder dat hij weinig informatie heeft kunnen geven over zijn vaders werk omdat zijn vader weinig naar huis kwam en meestal overnachtte op het werk. Hij betoogt dat hij ook niet de mogelijkheid heeft om meer informatie te vragen omdat zijn vader vermist is. Hij stelt dat hij er ook niet meer in slaagt om zijn familie, met name zijn oom en moeder in Afghanistan, te bereiken. De Raad wijst erop dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat hij wel nog contact had met zijn maternale oom en met zijn familie (zie NPO, p. 5). Dat hij nu geen contact meer zou hebben met hen, betreft dan ook een louter blote bewering. Bovendien zelfs als hij nu geen contact meer zou hebben met zijn familie, kan er op gewezen worden dat hij hen ook in het verleden had kunnen bevragen over het werk van zijn vader. Hij verklaarde immers dat hij twee maanden voor zijn persoonlijk onderhoud nog contact had gehad met zijn familie (zie NPO, p. 5). Hij had op dat moment bij zijn oom en zijn moeder kunnen informeren over het werk van zijn vader, maar heeft dit nagelaten. De Raad wijst erop dat redelijkerwijze van verzoeker mag worden verwacht dat hij ernstige en aanhoudende pogingen onderneemt om zich te informeren over de elementen die aan de basis liggen van zijn persoonlijke problemen en die essentieel zijn om zijn vrees correct te kunnen inschatten. De

commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden waar hij vaststelt dat: *“Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u nagenoeg niks weet over de job van uw vader. U heeft geen idee hoe hij in het leger begonnen is, wanneer dat was of hoelang hij er gewerkt heeft (CGVS, p.8). Daarnaast heeft u geen idee in welke bataljon hij diende, en op welke plaatsen uw vader gewerkt heeft (CGVS, p.9). U geeft aan dat u niet bij hem in het leger was en dit daarom niet weet (CGVS, p.9). U verklaarde evenwel ook dat uw vader altijd verbleef op de werkplaats en u hem zag voor 1 of 2 nachten in Jalalabad wanneer hij verlof had (CGVS, p.9). Het is niet geloofwaardig dat uw vader zo lang weg zou zijn en jullie totaal geen idee zouden hebben waar hij zich op dat moment bevindt. Bovendien heeft u geen idee hoe hij zich verplaatste van de werkplaats wanneer hij naar Jalalabad kwam (CGVS, p.10). Verder kan u geen van uw vaders collega's of oversten noemen en heeft u geen idee wat voor wapen hij had (CGVS, p.10). Tot slot kan u geen enkele anekdote over uw vaders werk vertellen. Geconfronteerd met het feit dat uw vader volgens uw verklaring minstens 18 jaar in dienst van het leger was maar er niks is waar uw vader in al die tijd over verteld heeft, antwoordde u dat hij inderdaad niks gezegd had (CGVS, p.11). Dit is niet geloofwaardig. Bovendien is het niet plausibel dat uw vader, in de lange tijd dat hij werkzaam was voor het Afghaanse leger, nooit gewond zou geraakt zijn. Dat uw vader daarover niks zou zeggen is niet aannemelijk. Dat u het niet zou zien, ook als hij er niets over zou zeggen, is dat evenmin. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw vader en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van uw vader alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren.”* Waar verzoeker stelt dat zijn vader een gewone soldaat was en waarschijnlijk weinig verlof nam om zijn inkomsten te verhogen en daarom weinig naar huis kwam, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal het niet onaannemelijk vindt dat zijn vader weinig naar huis kwam, maar wel dat hij die bewuste avond voor de eerste keer sinds achttien jaar terug naar het dorp ging terwijl hij daarvoor tijdens zijn verlof altijd naar Jalalabad ging omdat het voor hem niet veilig was in het dorp met de problemen met de taliban.

5.1.9. Wat betreft de gebrekkige kennis van verzoeker over het incident met de taliban en de ontvoering van zijn vader, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij op pertinente wijze vaststelt dat: *“Verder is het niet geloofwaardig dat uw vader die bewuste avond van het incident naar uw dorp kwam terwijl hij dat in het verleden nog nooit had gedaan. U verklaarde dat uw vader in het verleden naar Jalalabad stad kwam in plaats van naar uw dorp omdat er toen reeds veel problemen waren met de taliban en er geen veiligheid was voor hem (CGVS, p.9). De bewuste avond van het incident was dan ook de eerste keer dat uw vader naar uw dorp kwam (CGVS, p.9). Gevraagd waarom uw vader naar het dorp zou komen verklaarde u dat uw vader gewoon dacht van deze keer toch eens naar huis te gaan en zijn vrienden hem ook geruststelden dat ze bij hem waren (CGVS, p.9). Het is in geen geval geloofwaardig dat uw vader, die al minstens 18 jaar in het leger diende en in al die tijd nooit terugkeerde naar uw dorp omdat dat niet veilig was, zonder reden of voorbereiding zou beslissen toch eens naar het dorp te gaan. Dat hij dit bovendien deed een maand voor de machtsovername, en de taliban controle dus reeds veel hoger was dan in het verleden, is in geen geval aannemelijk.*

Dat u bovendien niet thuis was op dat moment is weinig aannemelijk. U verklaarde dat u niet aanwezig was op de nacht van het incident. U was bij uw maternale ooms omdat hun zonen u vroegen samen te blijven die nacht (CGVS, p.11). U verklaarde dat uw vader maar zelden verlof had, om de maand of 2 maand of om het jaar 1 keer, voor 2 of 3 nachten (CGVS, p.12). U verklaarde tevens dat het reeds een lange tijd geleden was sinds uw vader voor het laats verlof had gehad (CGVS, p.12). Het is dan ook bevreemdend dat u niet zou thuis zijn, als uw vader voor het eerst in zo een lange tijd terug naar huis zou komen. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u niet wist dat hij zou komen (CGVS, p.12). Hij zou uw moeder gebeld hebben maar die heeft het u niet willen vertellen (CGVS, p.12). Het is geenszins geloofwaardig dat uw moeder zo'n heugelijk nieuws niet zo delen met u, zeker wanneer u van plan bent die avond de nacht bij uw neven door te brengen, en niet zou verwachten dat u thuis bent op zo een moment.” Verzoeker stelt dat hij niet bij het incident met de taliban aanwezig was en alle informatie die hij heeft gegeven van zijn moeder heeft gehoord. Hij stelt dat zijn vader vermist is en het daarom ook niet mogelijk is om meer informatie te verzamelen over waarom zijn vader het risico nam om 's nachts de deur te openen voor mannen die beweerden medewerkers van de overheid te zijn. De Raad wijst erop dat verzoeker met deze verklaringen er niet in slaagt een nieuw licht te werpen op de vaststellingen van de commissaris-generaal. Verzoekers vader was immers een ervaren militair die al achttien jaar voor het ANA werkte waarbij er toch verwacht kan worden dat hij gealarmeerd zou zijn indien er 's nachts op de deur van zijn huis wordt geklopt door mensen die hun gezicht bedekken. Dat hij gewoon de deur zou opendoen nadat zij stellen dat ze voor de overheid werken is onaannemelijk. Verder kan erop gewezen worden dat het opmerkelijk is dat verzoekers vader al naar huis kwam, gelet op het feit dat hij normaal altijd zijn verlof in Jalalabad doorbracht omdat het dorp niet veilig was en hij zo problemen kon krijgen met de taliban. Verzoeker stelt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd waarom zijn vader deze keer naar het dorp kwam, namelijk omdat zijn vrienden hem hadden verteld dat het in het dorp veilig was. De Raad wijst erop dat het onaannemelijk is dat zijn vader zijn vrienden die hij achttien jaar niet meer heeft gezien gewoon op hun woord zou geloven en geen enkele voorzorgsmaatregel zou nemen indien het dorp toch niet zo veilig zou zijn als zijn vrienden beweerden. Er kan ook op gewezen worden dat verzoeker zelf tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn dorp niet veilig was aangezien de

overheid meestal bij de bazaar was en niet in zijn dorp (zie NPO, p. 7). Het is niet aannemelijk dat verzoekers moeder haar echtgenoot hier niet had voor gewaarschuwd, wanneer hij belde om te melden dat hij naar het dorp zou komen. Dat verzoekers vader zo'n groot risico zou nemen zonder voorzorgsmaatregelen te nemen is onaannemelijk, temeer gelet op de timing van één maand voor de machtsovername. Verzoeker haalt nog aan dat hij weinig informatie heeft over de ontvoering van zijn vader door de taliban en de reden waarom zijn vader die avond naar het dorp kwam omdat hij zijn vader hier niet meer over heeft kunnen bevragen aangezien hij vermist is. De Raad wijst er, in navolging van de commissaris-generaal, echter op dat het onaannemelijk is dat verzoeker niet aanwezig was toen de taliban naar zijn huis kwamen omdat hij juist op dat moment bij zijn neven was en zijn moeder hem niet verwittigd zou hebben dat zijn vader naar huis kwam (zie NPO, p. 11-12). Gelet op het feit dat het de eerste keer in achttien jaar was dat zijn vader terug naar huis kwam, kan er verwacht worden dat zijn moeder hem op z'n minst op de hoogte zou stellen van het feit dat zijn vader naar huis kwam zodat hij de mogelijkheid zou hebben om tijd door te brengen met zijn vader. Alleszins herhaalt de Raad dat verzoeker minstens voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud nog in contact stond met zijn familie in Afghanistan, zodat kan worden verwacht dat hij zich bij hen verder zou informeren over het precieze verloop van voormeld incident.

5.1.10. Verzoeker stelt verder in zijn verzoekschrift dat de taliban op de hoogte was van het werk van verzoekers vader door hun inlichtingendienst. Hij stelt dat uit de landeninformatie immers blijkt dat de taliban een goed uitgebouwde inlichtingendienst hebben. De Raad benadrukt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker kan immers niet verklaren hoe de inlichtingendienst van de taliban concreet te weten zou zijn gekomen dat zijn vader voor het ANA werkte, aangezien hij tevens verklaarde dat niemand in het dorp hiervan op de hoogte was. Verzoekers vader wist ook al achttien jaar lang zijn werk verborgen te houden, waarbij het onaannemelijk is dat de taliban juist op de hoogte wordt gebracht van zijn werk op het moment dat hij voor het eerst in achttien jaar naar huis kwam.

5.1.11. Verzoeker vindt het verder niet vreemd dat hij niet meer weet of hij drie of vier lijken heeft gezien aangezien deze gebeurtenis erg traumatisch voor hem was. Door louter te stellen dat het niet vreemd is dat hij niet weet of het drie of vier lijken waren die hij heeft gezien, doet hij op generlei wijze afbreuk aan de vaststellingen van de commissaris-generaal waar hij stelt dat: *“U verklaarde dat er na het incident lijken gevonden waren waarvan u dacht dat het mogelijks uw vader zou zijn. U ging toen samen met uw maternale ooms en dorpsoudsten kijken om te zien of een van de lijken dat van uw vader was (CGVS, p.15). U sprak hier echter over 3 of 4 lijken en u kan zich niet herinneren hoeveel het er precies waren (CGVS, p.15). Het is niet aannemelijk dat u verschillende lijken gaat bekijken met de idee dat een ervan uw vader zou kunnen zijn en niet meer precies weet hoeveel gezichten u dan gezien zou hebben. Er kan aangenomen worden dat een dergelijke gebeurtenis voor u danig ingrijpend moet geweest zijn dat u op z'n minst zou kunnen herinneren hoeveel lijken u precies zag.”*

5.1.12. Wat betreft verzoekers persoonlijke problemen met de taliban, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij vaststelt dat: *“U haalde aan dat u af en toe thee en eten bracht naar vrienden van uw vader, die lokaal patrouilleerden maar niet bij het leger werkten (CGVS, p.6), en ze daarom mogelijks zouden denken dat u daarom ook samen werkte met de overheid (CGVS, p.13). Daar er geen geloof kan gehecht worden aan de functie van uw vader, is het weinig aannemelijk dat de vrienden die hij in uw dorp had wél voor de lokale overheid zouden werken. Daarnaast is het niet aannemelijk dat uw vader, die sinds 18 jaar niet meer in het dorp kwam, danige banden zou hebben met mensen in uw dorp dat hij u zou vragen hen thee en eten te brengen.*

Frappanter is dat u bij de DVZ geen melding maakte van bovenstaand probleem. U haalde toen louter de job van en moord op uw vader aan als reden voor uw vlucht (DVZ vragenlijst CGVS, p.2). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat er u toen niet zulke vragen gesteld werden en dat u alles beantwoorde wat ze u vroegen (CGVS, p.17). Geconfronteerd met het feit dat het iets belangrijks was om te vermelden, antwoordde u dat u niet zoveel tijd kreeg op dat interview (CGVS, p.17). U werd echter ook aan het begin van het onderhoud op het CGVS gevraagd of u alles heeft kunnen zeggen bij de DVZ en u gaf toen aan dat u alles had kunnen zeggen (CGVS, p.17). Hiermee opnieuw geconfronteerd greep u terug naar de slag op uw hoofd die u verklaard gekregen te hebben. Het is opmerkelijk dat u dit telkens opwierp wanneer u geconfronteerd werd met uw eigen tegenstrijdigheden en deze problemen verder niet kan staven met medische attesten.” Het algemene en ongefundeerde betoog in het verzoekschrift dat het gehoor bij de DVZ heel druk is en je geen tijd krijgt om na te denken of je niets vergeten bent te zeggen, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de concrete vaststelling *in casu* dat verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft bevestigd dat hij geen opmerkingen had bij het gehoor bij DVZ, dat hij hier alle elementen

heeft kunnen aanhalen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit Afghanistan (zie NPO, p. 2). Ook uit het verslag van het gehoor bij DVZ blijkt dat zijn verklaringen hem werd voorgelezen in het Pashtou en dat hij middels het plaatsen van zijn handtekening bevestigd heeft dat zijn verklaringen, zoals zij in dit verslag werden genoteerd en aan hem voorgelezen, juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (zie AD, "vragenlijst CGVS", p. 2). Verzoeker kan zich dan ook niet op de omstandigheden van het gehoor bij DVZ beroepen om de vaststellingen aangaande het feit dat hij bij de DVZ zijn persoonlijke problemen met de taliban niet vermeld heeft, te vergoelijken. Waar verzoeker stelt dat deze vrees niet werd onderzocht door de commissaris-generaal wijst de Raad erop dat dit wel gebeurd is. De commissaris-generaal overweegt immers op goede gronden dat het niet aannemelijk is dat de vrienden van zijn vader voor de overheid zouden werken, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de functie van verzoekers vader bij het ANA. Het is bovendien opmerkelijk dat verzoekers vader zo'n diepe vriendschapsband zou hebben met hen dat verzoeker hen af en toe thee en eten zou brengen gelet op het feit dat hij hen al achttien jaar niet meer gezien heeft.

5.1.13. Wat betreft verzoekers documenten wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal deze wel degelijk onderzocht heeft en verzoeker op generlei wijze duidelijk maakt op welke manier de beoordeling van de commissaris-generaal van de documenten ongeldig zou zijn. Hij stelt immers terecht dat: *"U legde een taskara voor van uw vader. Dit betrof echter een zodanig slecht leesbare kopie, dat de tolk de naam erop niet kon uitmaken (CGVS, p.13). Uw advocaat vroeg u aan het einde van het gehoor of u een betere kopie kon verkrijgen en deze kon doorsturen naar het CGVS (CGVS, p.19). U bevestigde dit maar heeft dit tot op heden niet gedaan. Er kan dus niet bevestigd worden of de voorgelegde taskara die van uw vader is of niet. Daarnaast kon u ook uw eigen taskara niet voorleggen. U verklaarde dat deze in Iran afgenomen werd door de politie (CGVS, p.13). Dit is echter tegenstrijdig met wat u bij de DVZ verklaarde. Daar verklaarde u dat uw taskara nog in Afghanistan lag (DVZ MENA, p.2).*

U kon daarnaast ook geen enkele foto van uzelf met uw vader voorleggen. U verklaarde dat u op het platteland woonde en er dus niet aan dacht om foto's te trekken en dat u geen gsm had die dat kon. U legde echter wel andere foto's voor. Het is dus niet geloofwaardig dat uw familie niet de mogelijkheid zou gehad hebben foto's te maken. Gelet op bovenstaande kan u dus op geen enkele manier de band tussen u en uw vader aantonen.

Daarnaast legde u nog een bankkaart voor van uw vader. Los daarvan legde u geen documenten voor die zouden kunnen aantonen dat hij voor het leger gewerkt heeft. U verklaarde dat er andere documenten waren maar jullie deze achterlieten toen u uw huis verliet (CGVS, p.14). Gevraagd waarom u deze niet meenam antwoordde u dat u niet wist dat u deze nodig zou hebben (CGVS, p.14). Dit is niet geloofwaardig. U noemde een resem aan documenten op waarvan u beweerde dat ze in uw huis waren. Gevraagd of u deze ooit heeft gezien antwoordde u ontkennend (CGVS, p.14). Wanneer u dan gevraagd werd hoe u kon weten dat deze documenten er waren antwoordde u dat het gewoon documenten zijn die iedereen heeft (CGVS, p.14). Het is bovendien niet aannemelijk dat deze documenten bij u thuis zouden achtergebleven zijn terwijl uw vader daar nooit was. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u het niet wist en hij ze mogelijks daar had achtergelaten en aan niemand had gezegd omdat de kinderen het anders zouden doorvertellen (CGVS, p.14). Dit is niet plausibel aangezien uw vader, behalve die ene keer, nooit naar uw huis in het dorp kwam. Bovendien gaf u aan dat uw familie momenteel bij uw ooms woont, iets verderop in hetzelfde dorp (CGVS, p.4). Het is dan ook niet aannemelijk dat ze deze documenten niet zouden terughalen uit uw huis, alvorens het huis te verkopen (CGVS, p.13), als deze daar effectief waren." Verzoeker laat deze vaststellingen van de commissaris-generaal onbesproken. In navolging van de commissaris-generaal dient de Raad verder te wijzen op objectieve informatie die aanwezig is in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Nog los van de vaststelling dat *in casu* kopieën voorliggen, stelt de Raad dan ook vast dat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is, (zie AD, map "Landeninformatie", COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)). Er wordt in deze aan herinnerd dat de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mag ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de Raad niet aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

5.1.14. Wat betreft de gebeurtenissen na de ontvoering van verzoekers vader, wijst de Raad er nog op dat verzoeker de beoordeling van de commissaris-generaal op dit punt volledig onbesproken laat in zijn verzoekschrift. De Raad treedt de beoordeling van de commissaris-generaal dan ook bij waar deze op goede gronden vaststelt dat: *"Bij de DVZ gaf u aan dat de taliban na het incident met uw vader nog naar uw huis gekomen waren in het dorp en tegen de dorpsouderen zeiden dat ze de zoon van uw vader nodig hadden (DVZ, vragenlijst CGVS, p.2). Wanneer u tijdens het onderhoud op het CGVS gevraagd werd of er na het incident nog iets gebeurde in uw dorp, antwoordde u het volgende: "Nee niks is gebeurd enkel deze incident*

en doordat ben ik naar oom gegaan. En mijn moeder en maternale oom hebben niks verteld als er nog iets gebeurd is met hun en taliban hebben ze dat verborgen.” (CGVS, p.16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalde u dat u maar een mens was die fouten kan maken (CGVS, p.16). Het spreekt voor zich dat bovenstaande tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van uw verklaringen strek ondermijnt.”

5.1.15. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.16. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.17. De Raad treedt de beoordeling van de commissaris-generaal verder bij waar hij stelt dat:

“Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoeker, die zich beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en de door hem gevreesde vervolging, brengt geen elementen aan die de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen brengt. Verzoeker was ook niet aanwezig ter terechtzitting om dienaangaande nog bijkomende duiding te verschaffen.

5.1.18. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.19. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een

land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan niet meer vergelijkbaar is met de situatie ten tijde van het arrest S.H.H. van het EHRM. Er is immers niet langer een functionerende centrale regering aanwezig nu het land volledig onder controle staat van een islamitische groepering. Daardoor zou de huidige situatie eerder vergelijkbaar zijn met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM.

Dit standpunt kan niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks verzoekers beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven nu de vroegere donorlanden geen zaken willen doen met de taliban-regering, die door geen enkel land erkend wordt, en de taliban weigeren tegemoet te komen aan de internationale voorwaarden, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest "M'Bodj" betrekking had op de specifieke situatie waarin een de verzoekende partij die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien zij naar haar land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest "M'Bodj" *in casu* naar analogie kan worden toegepast.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven

voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een

ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. De Raad stelt vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aandraagt, die het risico verhogen om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 (thans gewijzigd door het Koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet dat de commissaris-generaal, in de mate van het mogelijke, de verzoeker om internationale bescherming dient te confronteren met tegenstrijdigheden. In het Verslag aan de Koning bij voormeld Koninklijk besluit van 27 juni 2018 kan echter ook worden gelezen dat “*Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. (...) Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.*” Voormelde bepaling belet de commissaris-generaal aldus niet om een beslissing te nemen op grond van tegenstrijdigheden of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd. Verder dient erop gewezen dat het feit dat verzoeker niet met de inconsistenties tussen zijn verklaringen werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Bovendien heeft verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels zijn verzoekschrift ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt doch waarmee hij de Raad niet heeft weten te overtuigen, zie *supra* (cfr. RvS 5 juni 2019, nr. 244.696).

5.6. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan. De commissaris-generaal heeft tevens, bij zijn aanvullende nota van 23 april 2024, de gehanteerde landeninformatie geactualiseerd.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug

te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES